

IN MEMORIAM

VIKTORS AĻOHINS
(28.01.1955–15.11.2025)

15. novembrī mūžībā devies Viktors Aļohins – bijušais Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) Sporta katedras / RTU Sporta centra peldēšanas treneris, ilggadējs peldēšanas kopienas biedrs, jomas profesionālis, kurš lielu darbu veltījis jauniešu un studentu sporta attīstībai.

V. Aļohins dzimis 1955. gada 28. janvārī. Absolvējis Valsts fiziskās kultūras institūtu (patlaban – Rīgas Stradiņa universitātes Latvijas Sporta pedagogijas akadēmija) (1976). Ilgus gadus – līdz 2024. gada 28. janvārim – strādāja par RTU lektoru un peldēšanas treneri. V. Aļohina vadībā RTU komandas vairākkārt izcīnīja godalgotas vietas gan Latvijas Universiādēs, gan starptautiskajās SELL Studentu spēlēs. Viņš vairākas reizes pavadījis studentu peldēšanas izlasi starptautiskajās universiādēs.

V. Aļohins bijis ilggadējs Latvijas Peldēšanas federācijas (LPF) izpilddirektors, vadījis LPF tiesnešu komiteju, kā starteris tiesājis daudzas Latvijas un Baltijas mēroga sacensības.

V. Aļohina ieguldījums Latvijas peldēšanas attīstībā ir nozīmīgs un paliekošs, lielu darbu veltījis jauniešu un studentu sporta attīstībai. Viņa profesionalitāti, sirsnību un darba mīlestību atcerēsies daudzi sportisti un kolēģi.

RTU profesore Alīda Zigmunde

JĀNIS AUZIŅŠ
(25.07.1950–03.01.2025)

3. janvārī mūžībā devies RTU Būvniecības un mašīnzinību fakultātes profesors Jānis Auziņš.

J. Auziņš dzimis 1950. gadā Gostiņos. 1973. gadā viņš absolvēja Latvijas Valsts universitātes Fizikas un matemātikas fakultāti, iegūstot matemātiķa diplomu. No 1977. līdz 1981. gadam studējis aspirantūrā un 1984. gadā aizstāvējis tehnisko zinātņu kandidāta disertāciju «Telpisku mainīgas struktūras mehānismu dinamikas modelēšanas automatizācija». 1992. gadā iegūtais zinātniskais grāds nostrificēts par inženierzinātņu doktora zinātnisko grādu.

Kopš 1995. gada J. Auziņš bija Latvijas Nacionālās mehānikas komitejas loceklis. No 1999. gada – Latvijas Zinātnes padomes eksperts mašīnzinātņu jomā, Mehānikas nozares un Mašīnzinātņu nozares promocijas padomes loceklis.

Darba gaitas RTU J. Auziņš iesāka 1973. gadā. Sākotnēji viņš bija zinātniskais līdzstrādnieks, vēlāk vadošais pētnieks, docents, asociētais profesors un profesors. No 1985. līdz 1987. gadam J. Auziņš strādāja «VEF» zinātniskās pētniecības institūtā par sektora priekšnieku.

Vadījis vairākus līgumdarbus un Latvijas Zinātnes padomes finansētos pētījumus. Viņa zinātniskās intereses bija saistītas ar mašīnu dinamikas modelēšanu un optimizāciju, datorizēto projektēšanu un programmatūras izstrādi dažādās jomās, ieskaitot valodniecību. J. Auziņš ir vairāk nekā 170 zinātnisko publikāciju autors.

1990. gadā par savu veikumu zinātnē J. Auziņš saņēmis Valsts prēmiju.

J. Auziņš bija ne tikai izcils zinātnieks, bet arī draudzīgs un izpalīdzīgs kolēģis, kuru visi cienīja un novērtēja. Viņa ieguldījums RTU Būvniecības un mašīnzinību fakultātē bija nenovērtējams. J. Auziņa darba tikums un atsaucība paliks atmiņā visiem, kas viņu pazina.

RTU Būvniecības un mašīnzinību fakultāte

PAULIS BARONS
(02.12.1938–26.03.2025)

26. martā 86 gadu vecumā mūžībā devās inženieris mehāniķis *Dr. sc. ing.* (1992) Paulis (arī Pauls) Barons.

Dainu tēva Krišjāņa Barona (1835–1923) mazmazdēls P. Barons dzimis 1938. gada 2. decembrī Rīgā. P. Barona tēvs – Paulis Barons (1901–1981) bija inženieris un kaislīgs autosportists, strādājis par auto ražošanas nodaļas vadītāju rūpnīcā «Ford Vairogs». Interese par tehniku un inženierzinātnēm noteica P. Barona juniora profesijas izvēli – viņš 1962. gadā absolvēja RPI (Rīgas Politehniskais institūts, no 1990 – Rīgas Tehniskā universitāte; RTU) Mehānikas fakultāti. Pirmā P. Barona darbavieta bija Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas Ķīmiskās un silikātu-keramiskās rūpniecības pārvaldes Centrālais konstruktoru birojs, kur viņš strādāja par inženieri mehāniķi. No 1963. gada 1. februāra darba apvienošanas kārtībā P. Barons sāka strādāt RPI Mašīnu elementu un mašīnu mehānismu teorijas katedrā par stundu pasniedzēju, tad asistentu (1964–1966), pēc tam mācījies aspirantūrā un ieguvis tehnisko zinātņu kandidāta grādu (1971), kas nostrificēts par *Dr. sc. ing.* (1992). Darbu katedrā P. Barons turpināja kā vecākais pasniedzējs (1968–1972), docents (1972–1998) un bijis Mašīnu elementu un mašīnu mehānismu teorijas katedras vadītājs (1977–1987).

P. Barons redzams arī Trešās atmodas laika kino un video kadros saistībā ar sarkanbaltsarkanā karoga pacelšanu Rīgas pils Svētā Gara tornī 1988. gada 11. novembrī. Karoga masta izgatavošana notika katedrā, kura P. Barons strādāja. Viņš kopā ar kolēģiem īsā laikā sadabūja materiālus un izgatavoja tādu karoga mastu, kas notur karogu 12 metru augstumā virs Rīgas pils Svētā Gara torņa. Vēl ilgi pēc tam, atceroties tās dienas notikumus, P. Barons bija ļoti saviļņots. Ar karoga pacelšanu saistītās personas, sauktas par karoga grupu, ilgu gadu tikās, atceroties to dienu notikumus. Vienā no šādām tikšanās reizēm, 2023. gadā, Latvijas Nacionālajā Vēstures muzejā bija klāt arī šo atvadu rindu autore, P. Barona RTU kolēģe. Kopš karoga masta izgatavošanas bija pagājuši 35 gadi, ne visi varēja ierasties, jo gadi iet ātrāk nekā mūsu prāts spēj aptvert un tie nes

---

līdzī arī veselības problēmas. Bet paliek atmiņas, fotogrāfijās iemūžinātie mirkli un lepnums par savu valsti – Latviju.

P. Barons piederēja Rīgas Luterā draudzei, gadu gadiem nāca uz dievkalpojumiem kopā ar kundzi. Viņš bija Latvijas patriots, apbalvots ar Triju Zvaigžņu ordeni un 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmi.

RTU profesore Alīda Zigmunde

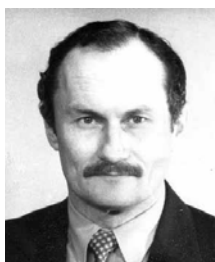

DAINA BRENCE
(17.01.1957–18.10.2024)

2024. gada 18. oktobrī 67 gadu vecumā mūžībā devās ilggadējā Rīgas Politehniskā institūta (RPI) / Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) Būvniecības fakultātes (BF; 1993–2014) / Būvniecības inženierzinātņu fakultātes (BIF; 2014–2023) dekāna vietniece, RTU Goda darbiniece (2016) Daina Brence.

D. Brence dzimusi 1957. gada 17. janvārī Kuldīgas rajona Rumbas ciemā. Tūlīt pēc Kuldīgas 1. vidusskolas absolvēšanas 1975. gadā sāka strādāt RPI. Līdztekus darbam studēja Celtniecības fakultātes rūpniecības un civilās celtniecības specialitātē, iegūstot inženieres celtnieces diplomu (1982). D. Brence bija enerģiska un viņai varēja uzticēt lielākus un mazākus darbus, ar kuriem viņa lieliski tika galā, ko augstu vērtēja kolēģi. D. Brence ilgu gadu veica BF (1993–2014) / BIF (2014–2023) dekāna vietnieces administratīvajā darbā (1993–2012), dekāna vietnieces mācību darbā (studiju prodekānes) (2012–2023) pienākumus. D. Brence darba gaitas RTU beidza 2024. gada janvārī.

RTU profesore Alīda Zigmunde

MĀRCIS DZENIS
(21.02.1942–03.02.2025)

82 gadu vecumā mūžībā devies RTU Goda darbinieks (2015), *Dr. sc. ing.* (1992), Dabaszinātņu un tehnoloģiju fakultātes Ķīmijas un ķīmijas tehnoloģijas institūta vecākais laborants Mārcis Dzenis.

M. Dzenis dzimis 1942. gada 21. februārī Bārbeles pagastā. 1970. gadā absolvējis Rīgas Politehniskā institūta (RPI, no 1990 – Rīgas Tehniskā universitāte, RTU) Ķīmijas fakultāti plastmasu tehnoloģijas specialitātē. Jau studiju laikā sācis strādāt par laborantu (1965–1968) un vecāko inženieri (1968–1979) Polimēru tehnoloģijas katedrā, kur darbu turpinājis arī pēc augstskolas absolvēšanas. 1975. gadā aizstāvējis tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1992. gadā nostrificēts par *Dr. sc. ing.* No 1979. gada sācis strādāt par RPI docētāju, no 1998. gada – asociēto profesoru Polimēru materiālu institūtā. M. Dzenim bija liela nozīme fakultātes izaugsmē un attīstībā – no 1977. gada līdz 2018. gadam viņš bija fakultātes dekāna vietnieks zinātniskajā darbā. Altruistisks un godprātīgs darbs, inteliģence, akurātība, precizitāte, taktiskums, pacietība un prasme komunicēt ar cilvēkiem ļāva viņam ieņemt šo amatu, mainoties trīs dekānu komandām.

1989. gadā M. Dzenis izveidoja Baltijā vienīgo ķīmijas zinātnē balstīto augstskolas studiju programmu kultūras mantojuma konservācijā un restaurācijā – studijas šajā programmā sākās 1990. gadā. M. Dzenis veica milzīgu darbu studiju programmas izveidošanā, studiju nodrošināšanā, mācību darba koordinācijā un pārraudzībā, iesaistot studentu apmācībā gan citu fakultāšu mācībspēkus, gan lielu skaitu ārštata docētāju –no Latvijas Universitātes, Latvijas Mākslas Akadēmijas, Latvijas Koksnes ķīmijas institūta, Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas, Celtniecības tehnikuma, bibliotēku, muzeju, ārzemju augstskolu zinātniekus un speciālistus. Studentu specializācijai tika piedāvāta koka, papīra, ādas, tekstiliju, metāla, dabīgo akmens materiālu, kā arī stikla, keramikas un porcelāna konservācija un restaurācija. Šim darbam M. Dzenis atdeva visu savu sirdi – tagad viņa izlolotie restauratori ir vadošie šīs nozares speciālisti Latvijā, kuri turpina ierādīto attieksmi gan pret darāmo darbu, gan pret studentiem, gan pašizglītošanos.

M. Dzeņa audzēkņu vērtējumā viņš piederēja pie tiem īpašajiem cilvēkiem, kas veido un maina pasauli, iedvesmo sekotājus un atbalsta līdzcilvēkus. Viņš bija klātesošs un atbalstošs ne tikai mācību un profesionālajos jautājumos, bet arī dzīvesgudrs padomdevējs jebkurā jomā ne tikai studiju laikā, bet arī pēc augstskolas absolvēšanas.

Savu dzīvi M. Dzenis ir veltījis studentiem, zinātnei un RTU. Viņš paliks mūsu atmiņā ar savu gaišo smaidu, sirsnību, atsaucību, sapratni un spēju uzmundrināt brīžos, kad nepieciešama palīdzība.

LZA korespondētājlocekle *Dr. chem.* Māra Jure

SIGURDS JAUNDĀLDERS
(01.02.1955–19.03.2025)

19. martā mūžībā devies ilggadējais RTU darbinieks, bijušais Siltumenerģētisko sistēmu katedras vadītājs un studiju programmu direktors, asociētais profesors *Dr. sc. ing.* Sigurds Jaundālders.

S. Jaundālders dzimis 1955. gada 1. februārī Balvu rajonā. Augstāko izglītību ieguvis toreizējā Rīgas Politehniskajā institūtā (RPI). 1978. gadā ar izcilību absolvējis Elektroenerģētikas fakultāti, iegūstot inženiera kvalifikāciju siltumenerģētikā.

1975. gadā viņš sāka darba gaitas RPI laboranta amatā. No 1978. līdz 1981. gadam studēja aspirantūrā un Maskavas Enerģētikas institūtā, Krievijā, aizstāvēja tehnisko zinātņu kandidāta disertāciju (1984), iegūstot tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1992. gadā nostrificēts par *Dr. sc. ing.* Kopš 1981. gada viņš strādāja RPI, (no 1990 – Rīgas Tehniskā universitātē; RTU) Siltumenerģētikas katedrā. S. Jaundālders strādājis asistenta (1981–1985), vecākā pasniedzēja (1985–1986), docenta (1986–1998), tad asociētā profesora amatā. Bijis studiju programmu direktors. Mūža pēdējos gados bija Mašīnbūves un biomedicīnas inženierijas institūta docētājs.

RTU bija veltīts viss S. Jaundāldera ražīgais darba mūžs.

S. Jaundāldera zinātniskās intereses bija saistītas ar optiskajām metodēm – hologrāfijas un interferometrijas lietošanu, lai pētītu šķidruma vārišanu. Viņš ieguldīja lielu darbu, lai studiju programmai «Siltumenerģētika un siltumtehnika» būtu moderna un liela laboratorija ar siltumsūkni, gāzes katlu, Stirlinga dzinēju, ātrgaitas kinokameru un citām iekārtām. S. Jaundālders docēja vairākus studiju kursus par siltummācību un termodinamiku, vadīja bakalaura, maģistra un promocijas darbus. Viņam rūpēja fundamentālā izglītība siltumtehnikā, kas ir mums apkārt ikdienā.

S. Jaundālders paliek mūsu atmiņā kā ļoti draudzīgs un atsaucīgs kolēģis.

RTU Būvniecības un mašīnzinību fakultāte

ARVĪDS KANBERGS
(31.01.1934–26.10.2025)

26. oktobrī Aizsaulē devās RPI / Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) Goda darbinieks (1986), ilggadējs RTU docētājs, viens no RTU vīru kora «*Gaudeamus*» dibinātājiem un koristiem kopš pirmās kolektīva pastāvēšanas dienas Arvīds Kanbergs.

A. Kanbergs dzimis 1934. gada 31. janvārī Laucienes pagastā zemnieku ģimenē. 12 gadu vecumā viņš zaudēja tēvu, 14 gadu vecumā – arī māti. Viņu adoptēja skolotāja, dzejnieka, žurnālista un fotogrāfa Kārļa Ādolfa Veinberga (1882–1949) ģimene – Veinbergas kundze bija cēlusies no Kanbergu dzimtas. Kad Arvīdam 15 gadu, mūžībā devās arī audžutēvs.

1948. gadā – 14 gadu vecumā – A. Kanbergs iestājās Kandavas lauksaimniecības mehanizācijas tehnikuma elektrifikācijas nodaļā, pēc tā absolvēšanas ar izcilību (1952), turpināja izglītību Latvijas Valsts universitātē (LVU). Studiju laikā radās interese par zinātnisko darbu, paralēli mācībām strādājis vienā no Jūrmalas sanatorijām par elektromontieri (1953–1955). Inženiera elektriķa diplomu viņš saņēma 1957. gadā un sāka strādāt savā *alma mater* par vecāko laborantu. 1958. gadā, kad tika atjaunots Rīgas Politehniskais institūts (RPI) un LVU inženiertehniskās fakultātes iekļautas RPI sastāvā, arī A. Kanbergs turpināja darbu vecākā laboranta amatā RPI Elektroenerģētikas fakultātes Rūpniecības un transporta elektrifikācijas katedrā. Kopš 1959. gada viņš strādāja par asistentu, vēlāk – vecāko pasniedzēju (1963–1973), no 1973. gada – Elektrisko mašīnu un aparātu katedrā. Pēc tehnisko zinātņu kandidāta grāda iegūšanas (1985, 1992. gadā nostrificēts par Dr. sc. ing.), 1986. gadā ievēlēts par docentu. Katedrā viņš strādāja līdz 2019. gada 30. jūnijam, veltot RPI / RTU sešus gadu desmitus.

Lasījis lekciju kursus: elektriskie aparāti; automātiskās vadības elektriskie aparāti; automātikas sistēmu elektriskās mašīnas; tehnoloģisko sistēmu elektriskās mašīnas; elektroiekārtas un elektrotehnika. Galvenais zinātnisko pētījumu virziens saistīts ar elektrisko aparātu parametru automatizētajiem pētījumiem un prognozēšanu. Ir izgudrojumu un metodisko darbu autors. Darbojies Latvijas Zinātnieku savienībā un Latvijas Enerģētiķu biedrībā.

A. Kanbergs bija viens no RPI / RTU vīru kora «*Gaudeamus*» dibinātājiem un korists kopš tā pastāvēšanas pirmajām dienām 1959. gadā, bijis arī kora arhivists. Ar kori pabijis un koncertējis daudzās pilsētās gan Padomju Savienībā, gan ārpus tās. Koris palīdzēja A. Kanbergam uzturēt možu garu, priecāties par dzīvi un tajā paveikto.

Ar A. Kanbergu bija viegli komunicēt un viņam vienmēr varēja lūgt padomu, lūgt pastāstīt par RPI atjaunošanas pirmajiem gadiem 20. gadsimta 50. gadu beigās un 60. gados, jo viņš bija notikumu aculiecinieks. Turklāt A. Kanbergs piedalījās jaunizveidotās (1958) Elektroenerģētikas fakultātes veidošanā, deva padomus un ierosinājumus RPI bibliotēkas krājumam, īpaši tās atjaunošanas sākuma gados. Darbojies RPI mākslinieciskajā padomē, RPI deju kolektīva «Vektors» ansablī, bijis augstskolas laikraksta «Jaunais Inženieris» redkolēģijas loceklis. Piedalījies 1991. gada barikādēs un apbalvots ar barikāžu dalībnieka Piemiņas zīmi.

Apbedīts 2025. gada 1. novembrī Laucienē, Pūckalnu kapos.

RTU profesore Alīda Zigmunde

KĀRLIS KETNERS
(17.06.1939–14.03.2025)

14. martā 85 gadu vecumā mūžībā devies Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) Goda darbinieks (2010) profesors *Dr. sc. ing.* Kārlis Ketners.

K. Ketners dzimis 1939. gada 17. jūnijā Kijivā, Ukrainā, absolvējis Ļeņingradas Elektrotehnisko institūtu (1962). Strādājis par inženieri konstruktoru Rīgas pusvadītāju aparātu rūpnīcā (1962–1966). No 1970. gada E. Ketnera mūžs bija saistīts ar Rīgas Politehnisko institūtu (RPI; no 1990 – RTU). Inženieris elektriķis K. Ketners strādājis Elektroenerģētikas (Enerģētikas un elektrotehnikas (1993–2020, Elektrotehnikas un vides inženierzinātņu (2020–2023, no 2024 – Datorzinātnes, informācijas tehnoloģijas un enerģētikas) fakultātes Rūpniecības un transporta eklektrifikācijas katedrā par asistentu (1970–1971), vecāko pasniedzēju (1971–1973), docentu (1975–1998), asociēto profesoru (1998–2003), profesoru (no 2003) Elektrisko mašīnu un aparātu katedrā, bijis katedras vadītājs (1984–1994), no 2001. gada ilgus gadus bija fakultātes dekāna vietnieks.

1971. gadā aizstāvējis tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1992. gadā nostrificēts par *Dr. sc. ing.* Saņēmis AS «Latvenergo» un Latvijas Zinātņu akadēmijas Gada balvu par nozīmīgu devumu enerģētikā (2014). Profesora K. Ketnera zinātniskās pētniecības darba galvenais virziens bija elektromehānisko elementu un sistēmu modelēšana. Docējis studiju kursus: elektriskās mašīnas, matemātiskā modelēšana elektromehānikā, pārejas procesi maiņstrāvas elektriskajās mašīnās. Ir sešu izgudrojumu un trīs patentu autors.

RTU profesore Alīda Zigmunde

JĀNIS KRASTIŅŠ
(23.06.1943–13.08.2025)

2025. gada 13. augusta vakarā mūžības ceļos devies arhitekts, zinātnieks, pedagogs un sabiedriskais darbinieks, RTU profesors, Goda darbinieks (2013), Latvijas Zinātņu akadēmijas īstenais loceklis (1994), Latvijas Reģionālās arhitektūras akadēmijas prezidents *Dr. habil. arch.* Jānis Krastiņš.

Profesora apbrīnājami plašais interešu loks, neremdināmā zinātkāre un nenogurdināmās darba spējas veidoja pamatu izcilībai, kas atstājusi nepārvērtējamu nospiedumu uz arhitektūras mantojuma vērtību apzināšanas teoriju un praksi gan Latvijā, gan ārvalstīs. Būdams autoritāte akadēmiskajā vidē, J. Krastiņš aktīvi dalījās ar zināšanām, stāstot par saviem pētījumiem arhitektūras vēsturē un teorijā, kā arī skaidrojot kultūras mantojuma nozīmi harmoniskas pilsētvides attīstībā arī plašākai sabiedrībai. Tieši pateicoties viņa pētniecības aktivitātēm, īpaši jūgendstila arhitektūras mantojuma apzināšanā un izpētē, vairākas pilsētas, vispirms jau Rīga, tāpat arī Kuldīga, Liepāja un citas, mūsdienās starptautiskajā apritē ir pazīstamas kā arhitektūras mantojuma metropoles, piesaistot kultūras mantojuma ekspertu un tūristu uzmanību.

J. Krastiņš dzimis 1943. gada 23. jūnijā Rīgā. No 1961. līdz 1967. gadam studējis Rīgas Politehniskajā institūtā (RPI), pēc kura beigšanas sācis darba gaitas projektēšanas institūtā «Komunālprojekts» un pievērsies studijām aspirantūrā. Kopš 1972. gada 53 darba gadus J. Krastiņš veltījis pedagogiskajam un zinātniskajam darbam arhitektūrā un arhitektūras vēsturē RPI / RTU Arhitektūras fakultātē (kopš 2024 – Arhitektūras un dizaina institūts). 1973. gadā aizstāvējis arhitektūras zinātņu kandidāta grādu (disertācija «Rīgas arhitektūra 19. gs. otrajā pusē–20. gs. sākumā»), 1991. gadā I. Repina Mākslas, tēlniecības un arhitektūras institūtā Sanktpēterburgā (Krievija) ieguvis arhitektūras zinātņu doktora grādu, kas Latvijā nostrificēts par *Dr. habil. arch.* (1992). Radošais pētnieka gars J. Krastiņu vedis uz arvien tālākiem galamērķiem, viņš bijis viespētnieks un viesprofesors vairākās ārvalstu universitātēs: Vīnes Tehniskajā universitātē Austrijā (1987), Kolumbijas Universitātē Amerikas Savienotajās Valstīs (ASV; 1994) un Yuan Ze universitātē Taivānā (2000).

Zinātniskais darbs rezultējies vairāk nekā 710 zinātniskajos darbos, kas publicēti ASV, Apvienotajā Karalistē, Austrijā, Beļģijā, Čehijā, Dānijā, Francijā, Igaunijā, Islandē, Itālijā, Krievijā, Latvijā, Lietuvā, Nīderlandē, Norvēģijā, Polijā, Portugālē, Slovēnijā, Somijā, Spānijā, Turcijā, Vācijā un Zviedrijā, tostarp 30 grāmatās par dažādiem arhitektūras vēstures un teorijas tematiem.

Ilgus gadus būdams Latvijas Arhitektu savienības biedrs un padomes loceklis, J. Krastiņš aktīvi iesaistījies nozarei nozīmīgu jautājumu vērtēšanā un risināšanā. Principiāls savos ieskatos, prasīgs pret sevi un citiem, profesors vienmēr aicināja diskusiju biedrus pamatot viedokļus ar objektivitāti un dotos balstītiem argumentiem. J. Krastiņš daudzus gadus aktīvi darbojās Rīgas Latviešu biedrībā un tās vadībā, viņš bija Rīgas Latviešu biedrības Goda biedrs. Par profesora J. Krastiņa lolojumu kļuva Rīgas Jūgendstila centrs (izveidots 2009), kura izveides idejā un arī īstenošanas procesā tika ieguldīts daudz domu un enerģijas. Kopš 2017. gada J. Krastiņš vadīja Latvijas Reģionālās arhitektūras akadēmiju, pulcinot profesionāļu kolēģiju nozares aktualitāšu apspriešanai. Viņa erudīcija un profesionalitāte tikusi novērtēta ar aicinājumiem piedalīties daudzu zinātnisko izdevumu redakciju, kolēģiju, zinātnisko padomju un oficiālo konsultatīvo institūciju darbā. Vispusīgajām aktivitātēm sekojusi virkne profesionālo atzinību: Kamillo Zites fonda prēmija (Austrija, 1985), Jāņa Baumaņa balva arhitektūrā (Latvija, 1989), Fulbraita balva (ASV, 1994), Latvijas Zinātņu akadēmijas Lielā medaļa (1998), Baltijas Asamblejas balva (1998), Rīgas balva (2002), Nopelnu ordenis (Itālija, 2004), Atzinības krusts (Latvija, 2012), Lielā kultūras mantojuma balva (Latvija, 2013), Latvijas Ministru kabineta prēmija (2016), Latvijas Zinātņu akadēmijas diplomi par nozīmīgāko sasniegumu Latvijas zinātnē (2015 un 2018), Lielā Būvindustrijas balva (Latvija, 2019), ICOMOS Goda locekļa tituls (2020) u.c.

Līdztekus profesionālajai izcilībai J. Krastiņš bija apveltīts ar sabiedrisku, sportisku un ģimeniskas personības garu, kuru savās sirdīs paturēs profesora audzēkņi, kolēģi, draugi, ceļojumu un sportisko aktivitāšu biedri, kā arī daudzie lekciju klausītāji. Liela nozīme profesora Krastiņa dzīvē vienmēr bijusi ģimenei, īpaši dzīvesbiedrei arhitektei Zentai Krastiņai, kura nenogurstoši atbalstījusi profesoru J. Krastiņu visās viņa daudzveidīgajās iecerēs un aktivitātēs.

RTU Sabiedrisko attiecību departaments

VELTA ĻUBKINA
(01.06.1956–07.04.2025)

68 gadu vecumā 7. aprīlī mūžība devusies izcila personība – RTU Rēzekne profesore, RTU Akadēmiskās izcilības centra vecākā studiju procesu eksperte *Dr. paed.* Velta Ļubkina.

V. Ļubkina dzimusi 1956. gada 1. jūnijā Viļānos, izglītību ieguvusi Liepājas Pedagoģijas akadēmijā, Rīgas Tehniskajā universitātē. Pedagoģijas zinātņu doktora grādu aizstāvējusi 1994. gadā Latvija Universitātē. Bijusi Rēzeknes Augstskolas (patlaban – RTU Rēzeknes akadēmija) docente (1995–1998), asociētā profesore (1998–2002), profesore (no 2002), Pedagoģijas fakultātes dekāne, Reģionālistikas zinātniskā institūta direktore, Personības socializācijas pētījumu institūta direktore un kopīgās doktora studiju programmas «Izglītības zinātne» direktore, starptautiskās konferences «Sabiedrība. Integrācija. Izglītība» idejas autore un īstenotāja. Viss viņas mūžs bijis cieši saistīts ar izglītības zinātni un darbu starptautiskos projektos.

Aktīvi darbojusies Latvijas Zinātnes padomē, būdama eksperte, bijusi vadošā eksperte augstskolu didaktikā. Savā pieredzē dalījusies ar kolēģiem, izglītojusi jauno pedagogu paaudzi, kopš 2022. gada strādājusi arī RTU Akadēmiskās izcilības centrā par vecāko studiju procesu ekspertu, pievēršoties transformatīvajai digitālajai pedagoģijai augstākajā izglītībā, Rīgas Stradiņa universitātes vadošā pētniece.

RTU Rēzekne akadēmijas kolēģiem profesore V. Ļubkina paliks atmiņā kā uzticama kolēģe, kurai piemita lieliskas organizatores prasmes, sievišķīgs šarms un neizmaļams ideju daudzums jauniem projektiem. Viņa prata strādāt pati, iesaistīt citus un iedvesmot apkārtējos. Profesore atstājusi vērā ņemamu zinātnisko rakstu daudzumu, iemantojot kolēģu cieņu un studentu mīlestību.

RTU Rēzeknes akadēmija

LAIMONIS MĀLERS
(03.09.1942–02.07.2025)

2. jūlijā mūžībā aizsaukts ilggadējais Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) darbinieks, izcils materiālzinātnieks un augsti novērtēts laku un krāsu speciālists – asociētais profesors *Dr. chem.* Laimonis Mālers.

L. Mālers dzimis 1942. gada 3. septembrī Rīgā, absolvējis Rīgas Politehniskā institūta (RPI, no 1990 – RTU) Ķīmijas fakultāti (1970). 1977. gadā aizstāvējis tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1992. gadā nostrificēts par *Dr. sc. ing.* Viņa karjera RPI sākās jau 1969. gadā, viņš strādājis dažādos amatos Polimēru ķīmijas tehnoloģijas katedrā – vecākais inženieris (1969–1972), jaunākais zinātniskais līdzstrādnieks (1975–1976), asistents (1976–1978), vecākais pasniedzējs (1978–1981), docents (1981–1998), vēlāk – asociētais profesors (no 1998) Polimēru materiālu institūtā. No 1980. līdz 1989. gadam viņš bija arī fakultātes dekāna vietnieks.

L. Mālers savu profesionālo dzīvi veltīja polimēru un kompozītu materiālu pētniecībai, rūpīgi un ar aizrautību strādājot gan zinātnē, gan izglītojot jaunos speciālistus. Viņa zinātniskās intereses bija saistītas ar polimēru materiālu reciklēšanu, organisko pārklājumu adhēziju un sintētisko būvmateriālu drošumu un ilgmūžību. L. Mālers publicējis vairāk nekā 110 zinātnisko un mācību metodisko darbu.

Zināšanas un pieredzi L. Mālers papildinājis, studējot un veicot zinātnisko darbu arī ārpus Latvijas – Londonas Universitātē, Madrides Materiālu pētniecības institūtā, Kaseles Universitātē, Gēteborgas Universitātē un Kopenhāgenas Universitātē.

L. Mālers bija lielisks docētājs. Viņa vadītie materiālmācības, organisko pārklājumu tehnoloģijas, krāsu mācības un citi studiju kursi veidoja stabilu pamatu vairāku paaudžu inženieru izglītībā.

Kolēģi un bijušie studenti Laimoni atcerēsies kā kompetentu, atsaucīgu un atraktīvu personību.

RTU Dabaszinātņu tehnoloģiju fakultāte

SKAIDRĪTE REIHMANE

(28.02.1945–14.09.2025)

14. septembrī mūžībā devās ilggadējā RTU profesore, RTU Goda darbiniece (2017) Skaidrīte Reihmane.

S. Reihmane dzimusi 1945. gada 28. decembrī Bauskas rajonā.

S. Reihmane bija nekļūdīgi izvēlējusies savas dzīves profesiju un aicinājumu – praktisko un zinātnisko mācību par tekstilmateriāliem. Tiem viņa veltījusi visu savu enerģiju un aktivitāti, studējot Rīgas Politehniskā institūta (RPI, no 1990 – RTU) Ķīmijas fakultātē, ko absolvēja 1968. gadā, un savā profesionālajā attīstībā, ejot ceļu no studentes līdz profesorei. 1969. gadā S. Reihmane sāka strādāt par RPI Polimēru ķīmijas tehnoloģijas katedras laboratorijas laboranti, sekoja darbs jaunākās un vecākās zinātniskās līdzstrādnieces amatā Kompozītu zinātniskās pētniecības laboratorijā (1981–1991). 1981. gadā aizstāvējusi tehnisko zinātņu kandidāta grādu (1981), kas 1992. gadā nostrificēts par *Dr. sc. ing.* 1991. gadā S. Reihmane atgriezās Polimēru ķīmiskās tehnoloģijas katedrā, tās nosaukumi laika gaitā mainījušies – Materiālzinību profesora grupu (1998–2003), Polimēru materiālu tehnoloģijas katedra (no 2003). Pēc 1991. gada S. Reihmane pildījusi docentes (1991–1998), asociētās profesores (1998–2003) un profesores (no 2003) amata pienākumus, bijusi arī minētās katedras vadītāja.

Profesionālais darbs nekad nav traucējis vai kavējis S. Reihmanes sabiedrisko darbu fakultātē. Viņa bija studentu ļoti novērtēta un mīlēta docētāja, iekļūstīga un atbalstoša dažādās viņu dzīves situācijās, nekad neatsakot padomu un palīdzību. Darba kolēģu atmiņās S. Reihmane vienmēr paliks kā uzticams komandas biedrs, vienmēr gatava dot padomu ne tikai profesionālos jautājumos, bet arī sadzīvē.

RTU Dabaszinātņu un tehnoloģiju fakultāte

RŪDOLFS TAURITS (RUDOLF TAURIT)

(31.10.1934–23.05.2025)

23. maijā Vācijā 90 gadu vecumā mūžībā devās Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) Goda doktors, *Dr.h.c. mult.* Rūdolfs Taurits.

R. Taurits dzimis 1934. gada 31. oktobrī Latvijā. Otrā pasaules kara beigās kopā ar ģimeni devies emigrācijā uz Vāciju. Hannoveres Tehniskajā augstskolā beidzis elektrotehnikas studijas (1960), Cincinnati Universitātē, Ohaio štatā ASV, apguvis kodoltehnikas studiju programmu (1963), neilgi strādājis pretradiācijas aizsardzībā atomelektrostacijā ASV, no 1963. līdz 1969. gadam piedalījies atomelektrostācijas būvē Frankfurtē pie Mainas. No 1970. līdz 2000. gadam bija Lībekas Lietišķo zinātņu augstskolas profesors kodolfizikā un pretradiācijas aizsardzībā, no 1987. līdz 1993. gadam – augstskolas rektors. Profesors R. Taurits nodarbojās ar radioaktīvo atkritumu glabāšanas jautājumiem, kodolenerģijas izmantošanu un tās aizstāšanas iespējām, bija viens no Lībekas Zinātnes un tehnoloģiju parka dibināšanas rosinātājiem un tā Uzraudzības padomes priekšsēdētājs.

Par nozīmīgu ieguldījumu RTU studiju procesa pilnveidošanā medicīnas inženierijas un fizikas nozarē un sadarbības veicināšanu ar Vācijas universitātēm R. Tauritam piešķirts RTU Goda doktora nosaukums (2004). Viņš bija arī Lībekas Universitātes un Inženieru skolas Milvokos, ASV, Goda doktors. Profesors apbalvots ar Vācijas ordeņa «Par nopelniem» Nopelnu krustu ar lenti (2017).

Būdamas pelnītā atpūtā, R. Taurits iesaistījās RTU laboratoriju aprīkošanā, veicināja Lībekas Lietišķo zinātņu augstskolas sadarbību ar reģionālajiem uzņēmumiem un Lībekas Universitāti. Pateicoties arī viņa centieniem, 2012. gadā Hanzas pilsēta Lībeka tika nosaukta par Zinātnes pilsētu. Darbojies Lībekas Dabaszinātņu asociācijā, Rotari klubā Lībekā un virknē citu darba grupu un apvienību.

RTU profesore Alīda Zigmunde

KĀRLIS TIMMERMANIS
(29.03.1931–07.06.2025)

Noslēdzies bagāts mūžs – 2025. gada 7. jūnijā 94 gadu vecumā mūžībā devies valsts emeritētais zinātnieks (2007), inženierzinātņu doktors (1992), RTU Goda darbinieks (1999), ilggadējais mūsu augstskolas docētājs inženieris elektriķis Kārlis Timmermanis.

K. Timmermanis dzimis 1931. gadā Lielvircavā, Jelgavas apriņķī. Pēc vidusskolas viņš sāka studijas Latvijas Valsts universitātē, izvēloties žurnālista specialitāti. Diemžēl šo mērķi sasniegt neizdevās, jo 1952. gada oktobrī K. Timmermani apcietināja, uzskatot viņu par pretpadomju «elementu» (1949. gada 25. martā viņa vecāki bija izsūtīti uz Sibīriju), un izraidīja uz Komi Autonomo Padomju Sociālistisko Republiku (APSR). Lūgumi lietu pārskatīt iegūla padomju varas gaitenšos. Izsūtījumā optimismu palīdzēja saglabāt vēstules draudzenei, cerība uz drīzu atbrīvošanu no nometinājuma un atgriešanos Latvijā. Pēc četriem gadiem tas izdevās, taču jaunības sapņi palika nerealizēti. Par šo laiku rakstniece Māra Svīre uzrakstījusi romānu «Audums kāzu kleitai» (2011), kurā galvenais varonis ir Kārlis.

Jau 1949. gadā – vienlaikus ar mācībām vakara vidusskolā – K. Timmermanis sāka strādāt par elektromontiera mācekli Latvijas dzelzceļa Jelgavas nodaļā. Atgriežoties no Sibīrijas, viņš izvēlējās inženiera elektriķa specialitāti un 1965. gadā absolvēja Rīgas Politehniskā institūta Elektroenerģētikas fakultātes vakara nodaļu. Līdzās studijām viņš kopš 1960. gada strādāja par laborantu minētajā fakultātē RPI.

Sekoja mācības dienas aspirantūras specialitātē «Energosistēmu automātiskās vadības un regulēšanas specialitātē», un 1973. gadā K. Timmermanis ieguva tehnisko zinātņu kandidāta grādu, kas 1992. gadā nostrificēts par inženierzinātņu doktora grādu. Pēc aspirantūras K. Timmermanis palika strādāt savas *alma mater* Elektroenerģētikas fakultātē un pildīja asistenta (1969–1973), vecākā pasniedzēja (1973–1973), docenta vietas izpildītāja (1974–1977), docenta (1977–1999, 2002–2013) un asociētā profesora (2013–2020), kā arī Elektroapgādes katedras vadītāja (1989–1990) pienākumus.

K. Timmermanis ir vairāk nekā 160 zinātnisko un mācību metodisko darbu, tajā skaitā trīs grāmatu, autors, ieguvis trīs autorapliecības. Viņam tuvi bija arī latviešu valodas terminoloģijas jautājumi – ilgu gadu K. Timmermanis bija Latvijas Zinātņu akadēmijas (LZA) Terminoloģijas komisijas Enerģētikas terminoloģijas apakškomisijas priekšsēdētājs. Par izcilu devumu enerģētikā K. Timmermanis 2005. gadā saņēma LZA un AS «Latvenergo» A. Vītola vārdbalvu. Mūža nogalē K. Timmermanis bija biežs RTU Vēstures muzeja viesis, piedalījās RTU starptautiskās zinātniskās konferences sekcijas «Inženierzinātņu un augstskolu vēsture» sekcijas sēdēs. 2018. gadā, atzīmējot Enerģētikas un elektrotehnikas fakultātes 60. jubileju, K. Timmermanis RTU Vēstures muzejam pasniedza vērtīgu dāvinājumu – savu A. Vītola vārdbalvu – ar īpaši iegravētu veltījumu.

K. Timmermanis bija Latvijas Elektroenerģētiķu biedrības Goda biedrs (1996), bija valsts emeritētais zinātnieks. Par mūža ieguldījumu elektroenerģētikas attīstībā Latvijā, augstākajā izglītībā un zinātnē 2016. gadā K. Timmermanis saņēma Latvijas Republikas valsts apbalvojumu – Atzinības krustu.

Visu mūžu K. Timmermanis saglabāja draudzīgas attiecības ar bijušo studiju biedru, dzejnieku, žurnālistu Arnoldu Auziņu. Kopš jaunības arī K. Timmermanis rakstīja dzeju, sacerēja apsveikuma dzejoļus fakultātes un tās darbinieku svētkiem, daži no tiem ir publicēti. Piemēram, Komi APSR, 1955. gada 23. decembrī rakstītais:

«Mums visu var atdot:
gan tiesības, godu,
gan slavā vērst svešnieka uzlikto sodu.
Bet gadus,
kas jaunībai ņemti un brīvei.
ko pazemes kameras laupīja dzīvei, –
tos atdot vairs nespēs
neviens!»

Brīvajā laikā Kārlis dziedāja RTU vīru korī «Gaudeamus» un aktīvi sekoja kultūras dzīvei, apmeklējams teātra izrādes, koncertus, izstādes. Atmodas laikā darbojās Latvijas Tautas frontes domē.

Apbedīts Lielvircavas kapos Timmermaņu dzimtas atdusas vietā.

RTU profesore Alīda Zigmunde